

Надъ люлката

Виждашъ ли далече
пжтя и звездата —
тамъ надъ нея свѣти
сребърна елхата.
Тамъ една пастирка
люлчица люлѣе,
къмъ небето гледа,
на небето пѣе:
— Пресвета Марийо,
Майчице едничка,
запази ми моята
златна гургуличка,
че си нѣмамъ никой,
ни сестри, ни братя!
Нека да порастне,
въ църква ще я пратя,
златнитѣ икони
съсъ роса да мие,
отъ сребро светия
поясъ да ушие,
а за Младенеца —
шапчица съ мъниста,
пеленки, повои —
отъ коприна чиста...

Снѣгъ засипва тихо
кжщи и кошари,
нѣкжде далече
пѣятъ коледари...
